

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 977 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 977 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 977 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 977 72 00 07 ULLDECONA	SUMINISTRES "LA SÉNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÉNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. 977 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 977 72 02 82 ULLDECONA	 ELECTRODOMÈSTICS, C.B. C/. major, 153 - tel. 977 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	 10 MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 977 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 977 72 04 64 ULLDECONA	 Fusteria ENRIQUE BOSCH MARTÍ Avgda. Escoles, 5 - Tel. 977 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. 977 72 02 09 - 977 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/. Sant Antoni, 28 - Tel. 977 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	PRODUCCIONS AUDIOVISUALS homs & navarro Fotografia publicitària Video corporatiu Spots per a televisió Tractament digital de la imatge Reportatge Social Plaça Berenguer IV, 2 1r Tel. 977 70 36 93 AMPOSTA	 AGF FÉNIX Mestre Hierro, 5 - Ulldecona - Tel. 977 72 00 48 AGENCIA SAUCH VILADOT - ASSEGURANCES
 BLOC Calvari, 52 Tel. 977 72 04 67 ULLDECONA PAPERERIA i REGALS	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 977 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 977 72 01 89 - 977 72 06 20 - Fax 977 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 Forn de pa J. CASOLA C/. Murada de Dalt, 37 - Tel. 977 72 08 24 - ULLDECONA

Actuació dels Ministrils del Castell

ULLDECONA - 6

PLAZA DE SAN DOMINGO

Fotos cedides per la Sra. Pepita Roda

ÍNDIX:

	PÀG.
- Editorial	2
- XXIX Concurs de Dibuix Ràpid	3
- Parlem de teatre	4-5
- Entrevista al Comanador del Castell d'Ulldecona	6
- Discurs nomenament Comanador del Castell d'Ulldecona	7
- El follet del campanar	8-9
- Novetats filatèliques	10-11

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Núria Ausensi Estellé
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 977 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1.227 - 1982

Imprimeix: gráficas montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Editorial

Enguany, per Sant Lluç, no fem el festival d'Ahir i d'Avui perquè pensem que és bo, de tant en tant, descansar i reflexionar. Després, amb noves forces tornarem a posar en marxa el festival si així ho volen els artistes i col·laboradors.

Aquest any, amb la col·laboració de l'Ajuntament, hem ofert unes sessions de cine que, segons l'opinió de la variada i massiva assistència de públic, han estat molt ben acceptades. Això ha estat una prova i és la nostra intenció oferir-los, durant tot el proper any sessions periòdiques i programades amb temps. Necessitem, però, la col·laboració de tots de fer-mos saber el tipus de pel·lícules que voldrien veure i també horari i dia de la setmana més adient per fer les projeccions.

Continuarem també amb les activitats ja tradicionals del CCR. En acabar les Jornades de Teatre de Tardor convocarem el XXXI Concurs de Pessebres, però abans estem organitzant un curset d'iniciació al pessebrisme com vam fer la passada primavera amb els cursos d'Interpretació Nivell I i Direcció teatral dins del programa LA CALAIXERA. Si ho aconseguim ja en farem publicitat perquè tots els que ho vulguen puguin participar en aquest curset que creiem serà molt interessant.

En aquesta revista hi trobareu una participació de 100 ptes. de la Loteria de Nadal del número 56.740.

I res més perquè en les pàgines següents trobareu informació de les activitats del CCR.

LOTERIA DE NADAL

El portador juga la quantitat de **CENT (100)** pessetes del

Núm. 56.740

del sorteig que se celebrarà a Madrid, el dia 22 de desembre del 2000

Cada cop als tres mesos
Tota dependència estimada o trencada és nul·la.

Dipositari: **Tresorer C.C.R.**

Centre Cultural i Recreatiu ULLDECONA
N.º 00000

XXIX CONCURS DE DIBUIX RÀPID

El dissabte 26 d'agost es van atorgar els premis d'aquest concurs organitzat pel CCR. Agraïm la col·laboració del jurat qualificador que estava format per: Rosa Febrer; Cànida Mª Minguet Itarte; Gabriel Roig i Mª Cinta Caballer.

Donem les gràcies a tots els participants, així com també a les entitats que d'una forma ho d'altra ajuden a la seva consecució.

Els premis concedits pel jurat foren els següents:

CATEGORIA A (fins a 5 anys)

Primer premi: LIA DE LA ORZA GARCÍA
Segon premi: MARIA OBIOL ROIG
Tercer premi: JÚLIA TENA VIDAL
Premi al Soci: MARTA ITARTE SOROLLA

CATEGORIA B (6-7 anys)

Primer premi: MAR JUAN-CAMPS CASTELL
Segon premi: GUILLEM TENA VIDAL
Tercer premi: CARLES ROIG GUARCH
Premi al Soci: ALBERT BENET GÓMEZ

CATEGORIA C (8-9 anys)

Primer premi: ARIADNA VIDAL BORRÀS
Segon premi: MARTA PONCE CALLARISA
Tercer premi: ORIOL LÁZARO CASTELL
Accèssit: PAU TENA VIDAL
Premi al Soci: DAVID BOSCH SERRA

CATEGORIA D (10-11 anys)

Primer premi: SARAY BOSCH SERRA
Segon premi: JORDI RAGA CARCELLER
Tercer premi: JOSEP REDÓ CARCELLER
Accèssit: ORIOL IVERN
Premi al Soci: JAEI GRAU

CATEGORIA E (12-13 anys)

Primer premi: MONTSE GÁMEZ BADIA
Segon premi: RUTH SABATÉ ROYO
Tercer premi: ROSA SORIANO NOS i ENRIC CANALDA PASTOR
Premi al Soci: JUDITH BOSCH SERRA

CATEGORIA F (més de 13 anys)

Primer premi: VERÓNICA OLIVA RICO
Segon premi: M.ª JOSÉ FORCADELL PERIS
Tercer premi: PILAR CANALDA PASTOR
Premi al Soci: NÚRIA ITARTE SOROLLA

CATEGORIA A

CATEGORIA B

CATEGORIA C

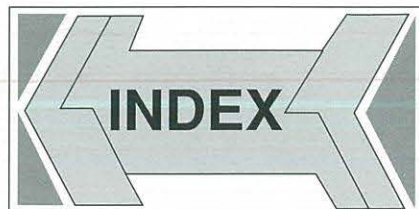
CATEGORIA D

CATEGORIA E

CATEGORIA F

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaça Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

olivetti

SYSTEMS PARTNER

PARLEM DE TEATRE

per PERE SANS

La filosofia defineix el món mitjançant les imatges de les paraules, però ha de sorgir del cor per definir el món fidelment.

Cada imatge ha de combinar les qualitats de la consciència i les qualitats del món.

La intel·ligència de la imaginació resideix al cor.

El treball del cor ha de ser el pensament imaginatiu, el reialme de la fantasia.

Jammes Hillman
El pensament del cor

En l'anterior escrit hem parlat de coses que fàcilment tornarem a repetir, perquè, en general, sempre parlem del mateix: fer teatre.

Quan llegim el text d'una obra molt ben escrita, si la mesurem i li donem un bon ressonant ben combinat amb tot el text que estem interpretant, la nostra oïda notarà les qualitats del bon fer i tota la màquina nostra cooperarà amb el nostre procés creatiu intern, de forma molt efectiva.

Començarem estudiant a poc a poc el paper, que vol dir també el personatge, per posar a la pràctica els sons de la veu en les síl·labes i en les paraules, que ens proporcionen fets excel·lents mitjançant el poder transmetre el tempo-ritmo i poder sostenir el significat intern de qualsevol obra que representem. Hem de recordar que el llenguatge es desenvolupa, si més no, pel fet que els sons de la veu en les síl·labes i en les paraules ens proporcionen el mitjà per transmetre aquest tempo-ritmo que mantinga el significat de l'obra. Recordem que el llenguatge o la línia de paraules es desenvolupa en el tempo, el qual està dividit pels sons de les lletres, síl·labes i paraules que creen els grups rítmics.

Unes han de ser llargues, altres curtes, fortes, greus, més dèbils, si porten accent o no, si estan acom-

panyades de pauses psicològiques per donar al text més sentit, o pauses naturals. Són moltes les possibilitats fonètiques que té l'autor per aplicar el tempo-ritmo del llenguatge, aplicant-lo a l'ús més adequat del mateix actor, segons l'estudi del personatge que ha pogut fer en elaborar un estil dins del context de l'obra i que quan actuarà li serà d'una gran necessitat per poder expressar el sentit de l'obra que representa, siga còmica o drama. També és veritat que per crear el tempo-ritmo del llenguatge no n'hi ha prou a dividir el temps dels sons, perquè pareixeriem robots. Hem d'utilitzar el càlcul mental, ens hem de mantenir sempre d'acord amb ell i amb el tempo ritmo i així també podrem sincronitzar els accents rítmics aïllats com les lletres, les síl·labes concretes de les paraules del nostre text.

El càlcul mental és d'una gran utilitat per a l'actor, quasi m'atreveria a dir imprescindible. Hem de procurar destinar alguns moments i fer servir el text del llibret com a lliçó i buscar parlar mesurat i ressonant. Moltes vegades, ben combinat, pareix que recites una poesia. A les paraules, si els dones un bon impuls i una ressonància, creen un millor efecte i donen una personalitat a l'actor davant del públic, el mateix es pot tractar d'un moment solemne de l'obra com pot ben bé ser per crear una xafarderia de carrer.

Algunes vegades diem que hem de perdre més temps fent exercicis pronunciant paraules llargues, curtes, seques... per adquirir un domini de la veu. Això no és perdre el temps sinó guanyar-lo, perquè el teatre és un art i l'art requereix ordre, disciplina, precisió i acabat. Si hem de, posem per cas, representar una escena en un confusionisme seguit d'un gran desordre, hem de donar-li un tempo-ritmo molt ben estudiat i ben organitzat, perquè no resulte el que vulgarment diem una "olla de grills" perquè són escenes molt difícils i volen molt d'estudi, assaig i dedicació.

Molts d'actors no cuiden o no donen importància a la pronunciació del text, la qual cosa vol dir que la dedicació és poca i pronuncien les paraules amb rapidesa, sense reflexionar, precipitadament, per tant no poden donar un bon acabament, solten les frases mutilades i les paraules dites a mitges. Tot això es pot dir sempre que no siga en ús d'unes caracteritzacions de personatges que, o bé porten l'obra en el seu tempo-ritmo, ja que el ben parlat sempre està ben escoltat, si és la línia de l'obra i del personatge que interpreta.

La nostra dificultat naix del fet que a molts d'aquests actors amateurs els falta la formació o l'estudi dels dos elements més importants del llenguatge que són, per una part, la suavitat, la ressonància i la fluïdesa. Per l'altra la rapidesa, la lleugeresa, la

claredat i l'agudesia. Què difícil és parlar de pressa en teatre. La majoria, el que fan és escopir paraules dins d'una verborrea. Per això, en grups amateurs, el principal són les lectures de l'obra al començament i la lectura i reflexió del que llegeix a casa tot sol, sempre que pugui en veu alta, escoltant-se, buscant donar als sons, a les síl·labes, a les paraules la llargada adequada i utilitzar un tempo-ritmo precís per combinar les parts sonores. Hem de tindre en compte que un llenguatge ben definit facilita la sensibilitat rítmica, encara que també és veritat que el ritme de les sensacions experimentades ajuden a crear un llenguatge clar.

Amb tot, el que no hem de fer mai és exigir massa a les nostres possibilitats del tempo-ritmo que podem donar; una cosa és on podem arribar, que és molt interessant, i l'altra, on hauríem d'arribar que és l'estudi i la pràctica diària, o siga, el treball quotidià propi dels professionals. Per als amateurs és una constància i una dedicació dins de les possibilitats de cada persona. A més hem de dir que a la prosa no se li pot aplicar el mateix que a la poesia, que té unes determinades lleis mètriques o la música que s'expressa mitjançant l'ordenació dels sons en el temps. La prosa no es pot preparar com la poesia, o la música acuradament per endavant perquè la coincidència rítmica no pot tindre mai una regularitat rígida com el vers, la música o fins i tot la dansa.

Aquesta diferència entre la prosa i la poesia és perquè aquesta inspira emocions diferents i perquè sentim el sotatext d'una manera distinta, amb diferents tempos-ritmos, per això influeix en les nostres sensacions, en les emocions, en la memòria...

Com més rítmic siga el nostre llenguatge, siga vers o prosa, més definida serà la nostra experiència dels pensaments i emocions. I a la inversa, Com més clars, definits i rítmics siguin els pensaments i emocions que experimentem, més s'exigeix una expressió verbal rítmica.

Els actors han de tindre una bona comprensió de tot el que volen transmetre al públic, buscant una estructura més o menys rítmica d'expressió verbal i física i si ho aconsegueixen, vol dir que la unió entre ritme i sentiments està assumida. És un gran avantatge tindre sentit del tempo-ritmo, que cal cuidar esforçant-se en l'estudi i en l'assaig.

El text, les paraules, la manera de pensar, fan reflexionar exercint un efecte directe al nostre esperit, buscant els objectius i aquesta línia contínua d'acció,

entrant en un efecte directe a la nostra voluntat, que és ni més ni menys, que la influència més directa del que estan buscant el tempo-ritmo.

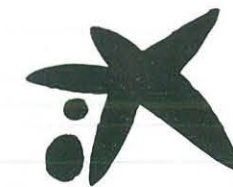
Si tot el que hem dit, o part, ho aconseguim, no hi ha dubte que el públic estarà amb nosaltres; el públic agraeix el treball de l'actor en busca del que representa el seu personatge dins de l'obra i encara que l'actor no tinga l'atractiu que hauria de tindre el personatge per algunes deficiències físiques, el públic les transforma en qualitats positives pel seu gran treball.

Quantes vegades entre actors i direcció no s'està d'acord, perquè a l'actor no li agrada interpretar aquella escena d'aquella manera, perquè dona una línia del personatge dins de l'obra que la creu ridícula, però el dia de l'estrena, és el que agrada al públic perquè està ben interpretat i moltes vegades fins i tot, pel carrer, molts l'imiten pel gran treball de la seua interpretació. L'actor ha de saber disfrutar en cada personatge que interpreta, buscar tot el tempo-ritmo del personatge per estar el màxim possible a l'escenari; el públic disfrutará de tot el que fa i diu i agrairà el seu treball. És el que podríem denominar "atractiu escènic".

Tindre atractiu escènic és un gran avantatge, perquè sempre té el domini del públic i és més fàcil transmetre-li les seues parts creatives. Aquest mateix públic dona ambient a la resta de la sala i és que els personatges interpretats s'enriqueixen amb el saber fer de l'actor. Però compte, que per molt important que siga, i per això mateix, s'ha de saber utilitzar amb molta prudència, ser intel·ligent per dotar-ho de tots els coneixements, però amb modèstia. Alguna vegada ho he dit, en teatre no es pot anar en benefici propi, és equivocar-se en tots els sentits; molts actors han fracassat quan més alts estaven per dedicar tot el seu interès i tota la seua tècnica a exhibir-se ells mateixos. En aquell moment l'actor es torna la víctima d'ell mateix.

L'actor ha de notar els seus defectes i no ha de fer com l'estruç, posar el cap sota l'ala, sinó enfrontar-se al seu propi problema i, com a bon actor, estudiar-se a ell mateix. Això vol molta paciència i un treball seguit, sense cap pressa, però sense pausa. Val la pena treure's el màxim de defectes si vol gaudir de l'art del teatre i el saber fer.

Pensem que l'art dona bellesa i noblesa, i tot el que és noble i bell, té poder d'atracció.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

ENTREVISTA AL COMANADOR DEL CASTELL D'ULLDECONA: SR. LLUC RAGA SAUCH (Alcalde d'Ulldecona)

Edat?

Vaig nèixer el dia 26 d'agost de 1942 a Ulldecona, per tant, tinc ara 58 anys.

Professió i estudis?

Tinc realitzats els estudis de batxillerat elemental i vaig començar magisteri encara que em va tirar més la pastisseria. És una professió molt bonica i complexa, on la imaginació i el bon gust de l'artesà juga un paper molt important.

Quin vincle us uneix al Centre Cultural i Recreatiu?

Des dels 15 anys que pertanyo al CCR, recordo haver actuat en teatre juvenil diverses vegades al local que tenia el Centre al carrer Major al primer pis de l'antic Bar Esport, actualment SPAR, i al qual s'accedia pel carrer de l'Embut. Recordo aquelles vetllades de teatre dels diumenges a la tarda en que la sala s'omplia de gom a gom. També em ve al pensament el naixement de la Passió que va sorgir de l'entitat mare, el CCR i recordo la figura del seu fundador i impulsor Sr. Josep Mª Rafí, de l'encert amb que escollia els actors per representar els papers principals. L'autor dels decorats era el mateix Rafí i a les nits jo solia anar a ajudar. Vaig formar part de la junta directiva i sóc soci des de fa molts anys. És una entitat que admiro i a la qual em sento molt vinculat.

Com vareu rebre la proposta de ser el Comanador del 2000?

Quan el CCR em va proposar ser el Comanador del Castell d'aquest any em va fer molta il·lusió i a la vegada em va sorprendre gratament. És un honor ser el Comanador del Castell de l'any 2000 i encara que no em sento mereixedor de tal distinció ho agraeixo molt sincerament.

Què representa per a vostè el Castell?

El nostre conjunt fortificat és la peça més emblemàtica del patrimoni monumental de la vila d'Ulldecona i la més valuosa a la vegada que ens recorda un passat d'esplendor territorial i simbolitza la identitat d'un poble. És també punt de referència de qualsevol direcció.

És ben cert que els abrics de les pintures rupestres de l'Ermita de la Pietat presenten vestigis humans més antics, però el primer poblat, la primera Ulldecona, la Vella es troba al Castell. És la nostra imatge monu-

mental més directa, més impactant, la que a primer cop d'ull ens caracteritza.

Quines perspectives de futur li veu al nostre Castell?

Molt bones i les Diades al Castell han ajudat en molt bona mesura a la seva recuperació. És molt el que s'ha fet però encara falta molt per fer. L'any que ve si Déu vol, es farà realitat el projecte d'adequació del recinte interior, restauració de les muralles, consolidació de les restes excavades i dotació de serveis de llum i aigua, així com un punt de recepció de les visites guiades, etc. El projecte ja està a l'Ajuntament per ser aprovat el mes d'octubre i una còpia la tenen els Serveis Territorials de Cultura per a que la Comissió Tècnica li doni el vist i plau. El projecte ha estat redactat per l'arquitecte Sr. Jordi Segura de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

El Castell rebrà una inversió molt important, 52 milions de pessetes, amb càrrec a l'1% Cultural de les Administracions de l'Estat i de la Generalitat, i 20 milions de pessetes de l'Ajuntament.

És molt important per a la nostra vila que es faci realitat aquest projecte de cara a la promoció turística, una de les indústries en el futur d'Ulldecona.

Desitjo de tot cor que es faci aviat realitat.

ANNA

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax 977 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

DISCURS NOMENAMENT COMANADOR DEL CASTELL D'ULLDECONA

És un honor per a mi que la Secció de Muntanya del Centre Cultural i Recreatiu hagi decidit que jo sigui el comanador d'enguany de la XIII Diada del Castell.

Vull agrair el detall que heu tingut amb la meua modesta persona, fet que considero una mostra de la vostra simpatia i amicitia. No em considero mereixedor de tal distinció, però us ho agraeixo molt sincerament.

La Diada del Castell va ésser una magnífica idea per tal de sensibilitzar i conscienciar a tots els ulldeconencs i les administracions de la importància que representava per a Ulldecona recuperar el seu Castell. Molt s'ha aconseguit ja, però falta molt per fer.

La nostra vila té una història mil·lenària i aquest conjunt fortificat n'és un exemple. És l'emblema de la vila, punt de referència de qualsevol direcció i peça valuosa del nostre patrimoni monumental. Ens recorda un passat d'esplendor territorial i simbolitza la identitat d'un poble que, amb consciència ciutadana i molta sensibilitat, valora, respecta, estima i vol dignificar tant el Castell com el seu entorn.

Som història o, millor dir, la història viu amb nosaltres.

La nostra història és, al seu origen, la muntanya del Castell. Certament que els abrics de l'ermita de la Pietat presenten vestigis humans més antics, però el primer poblat, el primer teixit urbà rudimentari, la primera Ulldecona, es troba al Castell, des de molt abans que bastissin els seus murs i torres. El Castell és la nostra imatge monumental més directa, més impactant, la que, a primer cop d'ull ens caracteritza. Significa també, en bona mesura, l'origen de la Ulldecona de la plana, la nostra Ulldecona, la dels pagesos i menestrals que vivien a recer de la fortalesa, infeudats sota l'Ordre de Sant Joan de l'Hospital. La xarxa defensiva en que s'integrava el Castell representa un dels moments d'avantguarda en l'expansió d'una cultura, que acabaria sent Catalunya, sobre les taifes de l'Al-Andalus.

El nostre Castell nasqué per a la guerra, sí, però també per a la cultura i els valors. Ho mostra ben clarament el

bell Crist romànic que el mòdul d'arqueologia de l'Escola Taller la Foia ha recuperat recentment. Aquesta creu és un símbol de la història del Castell. Era un espai on vivien persones amb unes inquietuds espirituals i, sens dubte, estètiques. Simbolitza també l'esperit de la Catalunya nova. No sé si us hi heu fixat però és una obra romànica. No som terrà de romànic, exceptuant la preciosa església de Ventalles. El romànic identifica el Pirineu o el Berguedà, però és pràcticament inexistent en el Montsià, en mans de sarraïns quan aquest estil floria. Vingué de lluny, de terres del nord, acompanyant a homes que cercaven una vida nova.

Ara, també nosaltres cerquem aquesta nova vida, busquem una Ulldecona més activa, més emprenedora, més confiada de les seves possibilitats, amb millors infraestructures i serveis i amb més qualitat de vida. Entre tots els ulldeconencs, amb molt d'esforç, però també amb molta il·lusió, ho estem aconseguint i els fruits, crec que són visibles arreu. Ulldecona pot mirar amb ulls feliços el demà.

Aquest Castell, sense anar més lluny, és també una prova del que dic. Fou un espai de lluita. Va passar a ser un espai monumental. I ara hem de fer que sigui un lloc per a la cultura, un element viu i integrant en el nostre municipi.

Són diverses les iniciatives que han de cooperar a que això sigui així. Sens dubte ha estat molt important l'aportació de les Diades del Castell, també de les Diades Cíviques i les Diades Medievales.

Ara, però, donarem un salt qualitatiu. El Castell rebrà una inversió molt important amb càrrec a l'1% cultural de les administracions de l'Estat i de la Generalitat, i 20 milions de pessetes de l'Ajuntament. Es tracta d'una aposta molt decidida que l'Ajuntament fa per la cultura, per la vitalitat social i per la promoció turística, una de les indústries importants en el futur del poble.

Permeteu-me acabar amb una petita apreciació personal. Enguany tinc l'honor de ser comanador del Castell. Però l'honor ho és per dos motius. El primer, per poder servir-vos com a poble. I el segon, perquè ser el comanador del Castell d'Ulldecona, encara que sigui simbòlic, és un càrrec prestigiós pel prestigi que la història que hi ha al darrera li atorga, pel significat del nostre municipi, que no és un municipi qualsevol, sinó que pot blasonar de la seva capitalitat cultural, de la riquesa vital de la seva societat i, en definitiva, d'allò que és la seva màxima riquesa, el seu major orgull, els ulldeconencs, tots vosaltres.

Amigues..., amics..., visca Ulldecona!

LLUC RAGA i SAUCH
COMANADOR DE LA XIII DIADA DEL CASTELL
Ulldecona, 31 d'agost 2000

EL FOLLET DEL CAMPANAR

Ningú us dirà que el coneix, si us atreviu a preguntar per ell, i us assegurarà que és un invent esbojarrat de la més pura ficció, però no en fèssiu massa cas, la gent no vol parlar d'aquestes coses perquè el descobriment d'aquest món paral·lel li fa molta por. Jo també en tenia de por i no volia desvetllar aquest secret, però una força estranya m'obliga a fer-ho i tant ha insistit aquests darrers dies que per fi he cedit. Suposo que els meus amics ho comprendran i que els meus enemics ho podran suportar, al cap i a la fi només és un follet i un follet fora del bosc és tan inofensiu com un tauró fora de l'aigua.

El primer exemple amb ell el vaig tenir un capvespre d'estiu. Pujar al campanar per visitar les dues campanes és una excursió aconsellable sempre que es faci a partir de les set de la tarda i si la brisa encara és viva. Així ho vaig fer; l'escala de cargol que porta al cim és fresquívola i el retall de llum que entra a través de la paret allunya totes les possibles ombres porugues que un pot arribar a tenir. El viatge és curt i prou entortolligat com per a adonar-se de la pensada construcció del temple i d'agraïment als homes per les meravelles que podien assolir amb una anomenada escassetat de mitjans.

Un cop dalt, la sala oberta de les campanes s'agraeix i el retall del cel i de teulades que des d'allí es recull és prou reconfortant. La plaça del davant és acollidora i benestant i els porxos són l'ànima de la vila. Per ells han passat moltes llargues esperes i agosarades imprecacions a tots els déus presents i futurs. El sentiment viatja per ells i amb el sentiment també hi van l'esperança i el desassossec.

Estava allí mirant i somiant, volant i aterrant, pensant i badant quan quelcom esdevingué. A la corda de la campana vaig veure una mena de ser minúscul que es despenjava; ràpid i lleuger com pocs i, al punt que donava un salt per posar els peus a terra, el soroll del primer toc em va fer venir enrera. Em va fitar, vaig obrir uns ulls com a plates i es va quedar bocabadat, immòbil i amb una cara d'espant que em van fer venir ganes de riure. No ho vaig fer. Algú que viu amb mi va tenir més coneixement que jo i va fer-me construir una expressió entre amable i compassiva. Ell va retornar una mica i va anar a seure en un racó tot i esperant que jo acceptés aquell enfrontament desequilibrat i el deixés tranquil; no va anar així. Jo també vaig anar a

seure no massa lluny i a observar-lo; el seu tamany devia ser com el d'una llagosta, fa o no fa, i el seu vestit semblava fet per un bon sastre, portava barret i botes i una mena de petit sarró penjat a l'espatlla. No obria boca, respirava cansinament i no es perdia detall.

El silenci va durar prou estona i quan ja no sabia com trencar-lo va estossegar. Llavors el tel va caure i la petita conversa va anar omplint els buits. El començament va ser tan estúpid com gairebé totes les converses entre estranys, suposo que intentàvem estudiar la veu, el to, l'investida i l'enteniment de cadascú. Van ser preguntes curtes i respostes plenes de buits i de pors; ell, per mà grandària, jo per estranyesa. Després de no massa minuts de parlar, escoltar, preguntar i respondre vam decidir quedar per a una altra trobada i així ens aniríem fent a la idea de xerrar amb algú tant diferent a nosaltres.

Va ser al cap de dos dies i a la mateixa hora i així ho vam fer. Vaig tornar a pujar les escales, no vaig tenir temps d'observar la qualitat de la llum, vaig arribar a la sala amb un tres i no res. Va despenjar-se de la mateixa campana, va fer un salt semblant i es va aturar prop dels meus peus. Vaig agafar-lo amb tota la delicadesa de la que sóc capaç i vam anar a seure prop de la finestra. El silenci va ser prou curt i vaig moderar molt el meu to de veu, de vegades groller, per no fer venir tot un terrabastall.

- Com us dieu? -vaig preguntar.

- M'estimaria més no respondre -va contestar- el meu nom no té massa sentit en el vostre llenguatge i preferiria que la nostra identitat restés sense desvetllar, així seriem més lliures de reiniciar o abandonar el nostre lligam i la nostra conversa. Pertanyo a un món que aprecia massa la llibertat com per abandonar-la i la nostra diferència de tamany i de pensament ens pot fer allunyar en qualsevol moment.

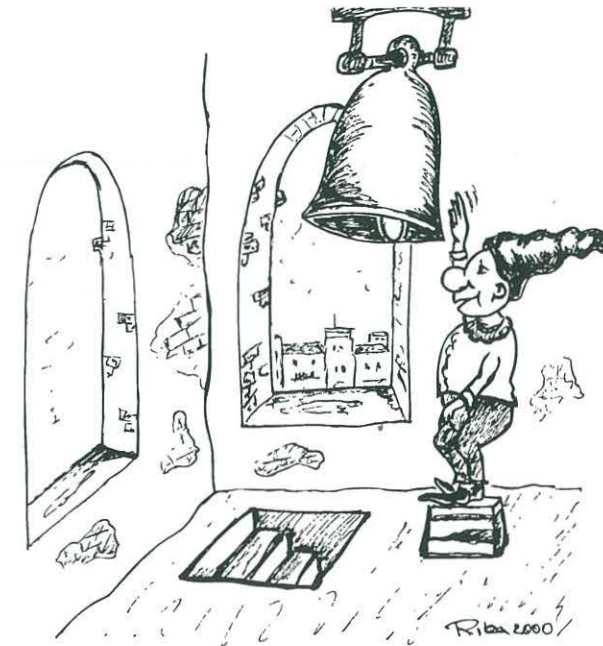
Cap altre dia vaig tenir la gosadia de preguntar-li el nom ni el lloc d'on venia encara que ell em va anar contant coses de la seva vida i de la seva terra que havia hagut d'abandonar per culpa d'una bruixa que l'anava empaitant.

- Era sastre, jo. Tenia una botiga als afores de la meua ciutat; allí vivia amb els meus pares, els dies passaven tranquils i les nits enlluernadores; sortia, per la nit, la vespra de les festes, i va succeir que un dia vaig anar a passar per un

carrer que m'ha portat aquí. Vaig veure una noia maca com un sol i m'enamorà com un beneit. No sabia com sortir-me'n i un dia un client em va parlar d'una bruixa que vivia prop d'allí i que feia tota mena d'encanteris i sortilegis. Vaig anar i va començar la meua desgràcia. Vaig pagar amb diners i deutes les meves fantasies i la noia va seguir esquerra com sempre. Quan la bruixa va veure que no pagava, perquè ja m'havia gastat tots els estalvis, va aconseguir empetitir-me i empresonar-me en una ampolla per portar-me a casa.

Volia que els pares, compadint-se de mi, li donessin els diners que ella volia però, gronxant l'ampolla, que havia deixat a la vora de la taula, mentre anava a buscar la bossa, vaig estimbar-me taula avall i, en trancar-se la presó, vaig fugir. Com vaig arribar no ho sé, només sé que estava dormint vora la soca d'una herba i un ocellet enorme em va dur fins aquí i em va deixar. D'això ja ha passat temps i ara no sé com sortir-me'n, ja he baixat al carrer almenys una vintena de vegades, però ni tan sols he pogut arribar al final de la plaça quan una mena de monstres enormes i sorollosos han vingut rodant i de pressa i m'han fet tornar enrera; també ho he provat per la nit però uns gats enormes i afamats m'han empaitat i gairebé m'han pentinat amb les seves urpes. Estic abatut, els meus pares deuen estar patint per mi i jo no sé com tornar a casa.

No sabia ben bé que contestar-li i vaig anar parlant i donant-li ànims i una mica de menjar cada cop que pujava al campanar. La nostra amistat va durar tot l'estiu i un bon dia, a les darreries del bon temps, m'ho demanà:

- Porta'm al cim d'aquesta serralada, referint-se al Montsià, i deixa'm anar serra avall -si com tu dius es veu el mar-, perquè el mar ha de ser el camí que em dugui a casa. La meua ciutat està prop de la mar i prop d'aquí no n'hi ha cap altra.

Jo no volia accedir-hi perquè la seva companyia havia estat massa agradable, però la seva força i la seva decisió semblava incontestable.

Recordo encara ara el to de la seva veu i la

saviesa de les seves paraules que em van fer tornar a veure la nostra terra i la nostra gent amb altres ulls. Com un ser tan esquifit, era tan tendre i tan humà. Mai l'he oblidat i desitjo que algun cop pugui tornar aquí vestit de follet o vestit d'homenot, tant és.

Ara sempre que sento esbategar la campana i marcar les hores penso amb ell.

- Ja ho hauries de saber, em deia, la grandària no és massa cosa, el que val és el sentiment, el cor ens fa grans o ens fa petits. Si jo hagués preguntat als pares, segurament mai hagués arribat aquí.

- Si tu mai haguessis arribat aquí jo ara no sabria que hi ha un món diferent per a cadascú i una manera diferent de veure i entendre.

Potser van ser unes de les poques paraules que m'han fet pensar molt amb el meu amic follet, quin món és ara el seu i quin serà a partir d'ara el meu? Els camins s'allunyen i només s'aturen a les fondalades dels records. Estic trist i estic content perquè sé que encara viu i potser ha arribat d'una a la seva estimada ciutat. No dic res més, si algú sap el seu nom m'agradaria que me'l digués.

Caixa Tarragona

COLLECCIONISME

Secció Filatèlica

Mesos abril/juny

CENTENARIO DEL R.C.D. ESPAÑOL DE BARCELONA

Fecha de emisión: 28 de Abril de 2000.
 Valor: 35 pesetas.
 Papel: Estucado engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 1,5 millones.
 Pliegos: 50 sellos.

El mes d'abril s'ha emès un segell de 35 ptes. per a commemorar el centenari del Reial Club Esportiu Espanyol de Barcelona, un dels clubs més antics de Catalunya i d'Espanya. Fundat l'any 1900 per un grup d'universitaris catalans, es caracteritzava per tenir entre les seves files sols a jugadors espanyols. El color original del club va ser el groc i el rei Alfonso XIII li va concedir el títol de "Real" i l'ús de la corona que avui dia figura en el seu escut. El segell emès reproduceix el logotip del centenari, realitzat pel dissenyador català Pere Durán.

HOMENAJE A S.A.R. DOÑA M^a DE LAS MERCEDES DE BORBÓN Y ORLEANS

Fecha de emisión: 4 de Mayo de 2000.
 Valor: 35 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 1,5 millones.
 Pliegos: 50 sellos.

S.A.R. Doña M^a de las Mercedes de Borbón y Orleans, Comtessa de Barcelona i mare del Rei D. Joan Carles I, va néixer a Madrid el 23 de desembre de 1910. La seva vida ha estat una vida plena, carregada d'esdeveniments històrics, emocions, tristeses i alegries. Morí el dia 2 de gener de 2000. El segell reproduceix un quadre realitzat pel retratista Ricardo Macarrón.

*** ESTUDI**
*** REPORTATGE**
*** FOTO INDUSTRIAL**
*** GRAFISME**

ULLDECONA
 Major, 60
 Tel. 977 72 00 57

EUROPA 2000

Fecha de emisión: 9 de Mayo de 2000.
 Valor: 70 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 2 millones.
 Pliegos: 50 sellos.

L'emissió del segell de la sèrie PostEurop, (abans EUROPA-CEPT), té com a tema un sol únic motiu que ha estat utilitzat per tots els membres. Aquest segell s'ha posat en circulació en tots els països membres de PostEurop el 9 de maig, data en què es commemora de la Declaració de Robert Schuman el 1950, una de les peces fonamentals de la creació de la Unió Europea.

CIENCIAS

Fecha emisión: 25 Mayo 2000.
 Valor: 35, 70, 100 y 185 ptas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño: 28,8x40,9mm. (100ptas.)
 40,9 x 28,8 mm. (35, 70 y 185 ptas.)
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 1,5 millones.
 Pliegos: 50 sellos.

Al mes de maig s'ha posat en circulació una sèrie de segells anomenada "Ciencias" formada per: Segell de 35 ptes. dedicat al tricentenari de la Reial Acadèmia de Medicina de Sevilla, la primera acadèmia de medicina que existeix a Espanya. Segell de 70 ptes. dedicat a commemorar l'any 2000 declarat "Año Internacional Matemático" (IMU). Els objectius d'aquesta celebració són fomentar l'educació i investigació en matemàtiques, apropant les matemàtiques a la societat. Segell de 100 ptes. dedicat a la Facultat de Farmàcia de la Universitat de Granada, creada l'any 1850. El segell reproduceix la façana del Palau de Caicedo, segona de les sedes que va ocupar la facultat. Segell de 185 ptes., dedicat a la Ciutat de les Arts i les Ciències de València, situada a l'antic jaç del riu Túria. És com una ciutat dintre d'una altra ciutat. Aquest complex està dividit en quatre edificis: l'Hemisfèric, l'Oceanogràfic, el Museu de Ciències Príncep Felip i el Palau de les Arts.

COMICS. PERSONAJES DE TEBEO

Fecha emisión: 26 Mayo 2000.
 Valor: 35 y 70 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 y 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: Ilimitada.
 Pliegos: 50 sellos.

Aquesta sèrie, dedicada a recordar personatges de la historieta espanyola, consta de dos segells. El segell de 35 ptes. està dedicat a les germanes Gilda, que foren creades el 1949 per a l'editorial Bruguera per Manuel Vázquez. Leovigilda, fea i antipàtica i Hermenegilda, petita regordeta, ingènua i romàntica foren una de les parelles més famoses del tebeo espanyol. El segell de 70 ptes. està dedicat a "Roberto Alcázar y Pedrín". Creats l'any 1940 per l'editor Juan Bautista Puerto Belda de l'Editorial Valenciana, pertanyen al gènere d'aventures.

700 ANIVERSARIO DE LA VILLA DE BILBAO

Fecha de emisión: 2 Junio 2000.
 Valor: 70 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 1,5 millones.
 Pliegos: 50 sellos.

Aquest segell ens vol recordar que l'any 1300, don Diego López de Haro, senyor de Biscaia atorgà a Bilbao la Carta Poble per la qual es devien de regir els habitants del lloc. El segell emès reproduceix una imatge del Museu Guggenheim, reflexant-se a les aigües del riu Nervión.

ARTE ESPAÑOL

Fecha de emisión: 9 de Junio de 2000.
 Valor: 70 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Estampación: Huecograbado.
 Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.
 Dentado: 13 3/4.
 Tirada: 1,5 millones.
 Pliegos: 50 sellos.

La sèrie "Arte Español", aquest any està dedicada a l'escultor Francisco Salzillo (1707-1783), principal representant a Espanya de l'escultura religiosa barroca.

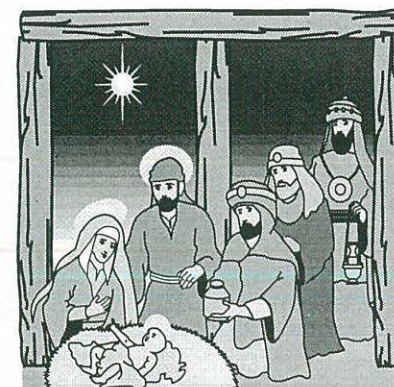
EXFILNA '2000

Fecha de emisión: 16 de Junio de 2000. Valor: 185 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado mate y fosforescente.
 Estampación: Calcografía y offset.
 Tamaño sello: 28,8 x 40,9 mm. Formato hoja-bloque: 105 x 78 mm.
 Dentado: 13 3/4. Tirada: 1 millón.

La XXXVIII edició de l'Exposició Filatèlica Nacional EXFILNA, s'ha celebrat aquest any a la ciutat asturiana d'Avilés, entre els dies 16 i 24 de juny. Amb aquest motiu s'ha emès un full bloc que reproduceix la font anomenada "Caños de San Francisco" que consta d'un frontal amb sis caps humans dels que brollen l'aigua. El segell reproduceix un detall de l'àngel del grup escultòric "La Oración en el Huerto" que acompanya a Jesús per a confortar-lo.

CONCURS DE PESSEBRES

Com tots els anys, animem a tots aquells que facin algun pessebre a apuntar-se a aquest concurs.

Per participar cal anar a Caixa de Pensions "La Caixa" per donar l'adreça del participant.

Temps per apuntar-se del 14 al 22 de desembre.

El jurat qualificador passarà a veure els pessebres el dia 26 de desembre al matí.